

[PSIARZ *sb m*

a *pochylone*.

sg *N* psiąrz. ◊ *I* psiąrz(e)m.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII – XIX w.

Ten, kto opiekuje się psami myśliwskimi, dogląda ich; canum curator Cn: Izalim ia pśią głową (marg)

To iest, ftářfzym nąd pfy, ábo pśiarzem (–) ieft dźiśia przeciw Iudá *WujBib 2.Reg 3/8*.

Przen: pogard.: Y zápalił fię Awner bárzo dla słow Iźbofzethá [*karcących jego stosunek z Ricpq, nałożnicą Saula*]/ y rzekł/ Azam ia pśiarz [*Nunquid caput canis ego*]? że przeciw Iehudzie czynię miłofierdzie nąd domem Saulá oycá twego *BudBib 2.Reg 3/8 (Linde)*.

SBu